

Szeptember végén

Még nyílnak a völgyben a kerti virágok,
Még zöldel a nyárfa az ablak előtt,
De látod amottan a téli világot?
Már hó takará el a bérci tetőt.
Még ifju szivemben a lángsugarú nyár
S még benne virít az egész kikelet,
De íme sötét hajam őszbe vegyül már,
A tél dere már megüté fejemet.

Elhull a virág, eliramlik az élet...
Úlj, hitvesem, úlj az ölembe ide!
Ki most fejedet kebelemre tevéd le,
Holnap nem omolsz-e sirom fölibe?
Oh mondd: ha előbb halok el, tetemimre
Könnyezve borítasz-e szemfödelet?
S rábírhat-e majdan egy ifju szerelme,
Hogy elhagyod érte az én nevemet?

Ha eldobod egykor az özvegyi fátyolt,
Fejfámra sötét lobogóul akaszd,
Én feljövök érte a síri világból
Az éj közepén, s oda leviszem azt,
Letörlni véle könnyűimet érted,
Ki könnyeden elfeledéd hivedet,
S e szív sebeit bekötözni, ki téged
Még akkor is, ott is, örökre szeret!

Koltó, 1847. szeptember

Petőfi Sándor

Szomorú vasárnap

Szomorú vasárnap
száz fehér virággal
vártalak kedvesem
templomi imával.

Álmokat kergető
vasárnap délelőtt,
bánatom hintaja
nélküled visszajött.

Azóta szomorú
mindig a vasárnap,
könny csak az italom,
kenyerem a bánat.

Szomorú vasárnap.

Utolsó vasárnap
kedvesem gyere el,
pap is lesz, koporsó,
ravatal, gyászlepel.
Akkor miránk vár,
virág és koporsó.
Virágos fák alatt
utam az utolsó.

Nyitva lesz szemem, hogy
mégegyszer lássalak.
Ne félj a szememtől,
holtan is áldalak...

Utolsó vasárnap.

Seres Rezső

TISZTA SZÍVVEL

Nincsen apám, se anyám,
se istenem, se hazám,
se bölcsőm, se szemfedőm,
se csókom, se szeretőm.

Harmadnapja nem eszek,
se sokat, se keveset.

Hús esztendőm hatalom,
hús esztendőm eladom.

Hogyha nem kell senkinek,
hát az ördög veszi meg.

Tiszta szívvel betörök,
ha kell, embert is ölök.

Elfognak és felkötnek,
áldott földdel elfödnek
s halált hozó fű terem
gyönyörűszép szívemen.

1925. márc.

József Attila

Radnóti Miklós: Bájos

Rebbenő szemmel
ülök a fényben,
rózsafa ugrik
át a sövényen,
ugrik a fény is,
gyúlik a felleg,
surran a villám,
s már feleselget
fenn a magasban
dörgedelem vad
dörgedelemmel,
kékje lehervad
lenn a tavaknak,
s tükre megárad,
jöjj be a házba,
vesd le ruhádat,
már esik is kint,
vesd le az inged,
mossa az eső
össze szívünket.

1942.

Radnóti Miklós

MIKOR AZ UCCÁN ÁTMENT A KEDVES

Mikor az uccán átment a kedves,
galambok ültek a verebekhez.

Mikor gyöngéden járdára lépett,
édes bokája derengve fénylett.

Mikor a válla picikét rándult,
egy kis fiúcska utána bámult.

Lebegve lépett - már gyúlt a villany
s kedvükre nézték, csodálták vígan.

És ránevettek, senki se bánta,
hogy ő a szívem gyökere-ága.

Akit ringattam vigyázva, ölben,
óh hogy aggódtam - elveszik tőlem!

De begyes kedvük szívemre rászállt,
letörte ott az irígy virágszált.

És ment a kedves, szépen, derűsen,
karcsú szél hajlott utána hűsen!

1925. jún./1928

József Attila

ANYÁM TYÚKJA

Ej, mi a kő! tyúkanyó, kend
A szobában lakik itt bent?
Lám, csak jó az isten, jót ad,
Hogy fölvitte a kend dolgát!

Itt szaladgál föl és alá,
Még a ládára is fölszáll,
Eszébe jut, kotkodácsol,
S nem verik ki a szobából.

Dehogy verik, dehogy verik!
Mint a galambot etetik,
Válogat a kendermagban,
A kiskirály sem él jobban.

Ezért aztán, tyúkanyó, hát
Jól megbecsülje kend magát,
Iparkodjék, ne legyen ám
Tojás szűkében az anyám. -

Morzsa kutyánk, hegyezd füled,
Hadd beszéljek mostan veled,
Régi cseléd vagy a háznál,
Mindig emberül szolgáltál,
Ezután is jó légy, Morzsa,
Kedvet ne kapj a tyúkhusra,
Élj a tyúkkal barátságba'...
Anyám egyetlen jószága.

Vác, 1848. február

Petőfi Sándor

TEDD A KEZED

Tedd a kezéd
homlokomra,
mintha kezéd
kezem volna.

Úgy őrizz, mint
ki gyilkolna,
mintha éltem
élted volna.

Úgy szeress, mint
ha jó volna,
mintha szívem
szíved volna.

1928 máj.-jún.

József Attila

Éj és csillag

Éj vagyok, te csillag,
Fényes és hideg,
Én setét a bútól
S vágy miatt beteg.

Általad homályom
Fájva összereng,
Míg fölötte arcod
Istensége leng.

Szép sugáraidtól
El nem alhatom,
Mégis éber kinnal
Hozzád álmodom;

Fel kívánom vinni
Amit rejt a hit,
A föld gyermekének
Édes titkait,

Mit nem esküdött szó,
Nem sugott ajak,
Amit bánat és éj
Gondolhattanak.

Fel kívánom vinni
Gyászos arcomat,
Hogy világosabb légy
Árnyékom miatt.

S mint inkább leendek
Bútól fekete,
Annyival dicsőbben
Kezdd ragyogni te.

El kívánok veszni
Fényben általad:
Érezsem csak egyszer,
Egyszer lángodat.

1841. január 10.

Vörösmarty Mihály

Maradni, maradni

Az átzuhanás, az megterhelő.
Ilyenek: az elalvás, a fölébredés,
a megszeretés, a meggyűlölés;
amikor vendégek várhatók,
a boltban a tanácstalan álldogálás,
hogy házigazdává átalakuljak;
a vendégség után pedig a bútor,
mert vissza kell tolni megint privátba.

Ezek a nehezek. Amikor maradok,
az jó: az alvásnak mestere vagyok,
és ébren lenni nagyon szeretek.
Boldog vagyok, ha sok a vendég, és ha van
szerelmem, illetve ha nincs.
De átzuhanni egy beállításból
egy másikba, az összekuszál.

Maradni szeretnék, mindig maradni:
ha ébren vagyok, élesen figyelni,
ha alszom, mélyebb gödörbe leásni;
magányos levesporokat fölönteni,
vagy élettársi szennyest kotorászni.
Átzuhanni: az fáj. A változás
szűk száján átcsúszni, az horzsolás.

Nádasdy Ádám

Ezt is elviszem magammal

viszem a régen
kihízott nacim
viszem a kelet-
német származású
macim
ezernyi véglet
közül a köztest
viszem a Csokonai
Vitéz Mihály Összest
ott lesz az ágyam
ahova fekszem
elviszem alvókának
egy-két régi exem
viszem a barnát
viszem a szőkét
viszem a
felhalmozott
kapcsolati tőkét
viszem a tutit
viszem a gagyit
viszem az
otthonkában
utcára tett nagyit
megannyi némán
átbliccelt évet
elviszem magammal
a szentendrei
HÉV-et
viszem a Marcsit
viszem a Karcsit
elviszem Kenesétől
Keszthelyig a Balcsit
kicsit a nyarat
kicsit a telet
viszem a

mindörökké
Moszkva-Moszkva
teret
apuka titkát
anyuka aranyát
elviszem magammal
a Bácskát meg a
Baranyát
viszem a bölcsit
viszem a temetőt
viszek egy
túlságosan
barna bőrű szeretőt
viszek egy búval
bevetett földet
viszem a pirosat a
fehéret a zöldet
elviszem ezt is
elviszem azt is
viszem a jófiút de
elviszem a faszt is

viszem a bankot
viszem a pálmát
elviszem minden
igaz magyar ember
álmát
viszek egy csontig
lelakott testet
viszont az nem
kérdés hogy
Buda helyett: Pestet
viszek egy szívet
viszek egy májat
viszek egy kívül-belül

lakhatatlan tájat
naná hogy úgy van
ahogy azt sejtet:
viszek egy lassú
burjánzásnak indul
sejtet

viszek egy csúnyán
beszopott mesét
viszem a legesleges-
legutolsó esélyt
ki tudja, lesz-e
búcsúzni időm
viszem a Duna-
parton
levetetett cipóm
mit bánom úgyis
elviszem lazán
elviszem gond nélkül
a hátamon a hazám
aki ma büntet
az holnap lövet
viszek egy mindig
újra
föl-földobott követ

Erdős Virág

KOPOGTATÁS NÉLKÜL

Ha megszeretlek, kopogtatás nélkül bejöhetsz hozzám,
de gondold jól meg,
szalmazsákomra fektetlek, porral sóhajt a zizegő szalma.

A kancsóba friss vizet hozok be néked,
cipődet, mielőtt elmégy, letörlöm,
itt nem zavar bennünket senki,
görnyedvén ruhánkat nyugodtan foltozhatod.

Nagy csönd a csönd, néked is szólok,
ha fáradt vagy, egyetlen székemre leültetlek,
melegben levethesz nyakkendőt, gallért,
ha éhes vagy, tiszta papírt kapsz tányérul, amikor akad más is,
hanem akkor hagyj nékem is, én is örökké éhes vagyok.

Ha megszeretlek, kopogtatás nélkül bejöhetsz hozzám,
de gondold jól meg,
bántana, ha azután sokáig elkerülnél.

1926. április

József Attila

Ceruza

Cipellek magamban, mintha muszáj lenne.
Csak a hiányodra vannak szavaim régóta.
Én vagyok a ceruza, te a grafitbélés bennem;
tudjuk, hogy törött, de azért farigcsálom, olyan
mintha még egyszer jó lehetne. Hogy végül
nem bicsaklik meg a szeretlek szó, leírva.
Mi nem kopunk el, csak a gondolat fogy,
hány halott fa fér el egyetlen papírban?

Szendrői Csaba

Üzenet

A zeneszám írója depressziós alak
Szeret egyedül ülni, mert azt hiszi, megóvják a falak
Sápadtan süt le rá a fény
Takarékon lángol és mégis ég
És mégis él a remény
Hogy nem vagyunk egyedül
És mégis él a remény
Hogy nem vagyunk egyedül

Saját agyam kulcsát fordítom
De csak nyikorog az ajtó, nem enged a zár
Tudom-tudom-tudom-tudom dúdolom
Nekem a tudat nem ad szabad utat
Nekem a tudat nem ad szabad utat
Nekem a tudat nem ad szabad utat

Ez a dal üzenet a négy falnak
Ez a dal üzenet a csillagoknak
Ez a dal üzenet a négy falnak
Ez a dal üzenet a csillagoknak
Hogy nem vagyunk egyedül
Nem vagyunk egyedül
Nem vagyunk egyedül
Nem vagyunk egyedül

Ez a dal üzenet a négy falnak
Ez a dal üzenet a csillagoknak
Ez a dal üzenet a négy falnak
Ez a dal üzenet a csillagoknak
Hogy nem vagyunk egyedül

Vad Fruttik

Reszket a bokor, mert...

Reszket a bokor, mert
Madárka szállott rá.
Reszket a lelkem, mert
Eszembe jutottál,
Eszembe jutottál,
Kicsiny kis leányka,
Te a nagy világnak
Legnagyobb gyémántja!

Teli van a Duna,
Tán még ki is szalad.
Szivemben is alig
Fér meg az indulat.
Szeretsz, rózsaszálam?
Én ugyan szeretlek,
Apád-anyád nálam
Jobban nem szerethet.

Mikor együtt voltunk,
Tudom, hogy szerettél.
Akkor meleg nyár volt,
Most tél van, hideg tél.
Hogyha már nem szeretsz,
Az isten áldjon meg,
De ha még szeretsz, úgy
Ezerszer áldjon meg!

Pest, 1846. november 20. után

Petőfi Sándor

Szerelmes vers

Ülj ide mellém s nézzük együtt
az utat, mely hozzád vezetett.
Ne törődj most a kitérőkkel,
én is úgy jöttem, ahogy lehetett.
Hol van már, aki kérdezett,
és hol van már az a felelet,
leolvasztotta a Nap
a hátamra fagyott teleket.
Zötyögtette a szívem, de most szeretem
az utat, mely hozzád vezetett.

Csukás István

Nagypénteki gondolatok Pilinszky Jánostól

„Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll. Már geometriai formáját tekintve is a kereszt: találkozás és ellentét. Tragikum és reménység egyszerre. A teljes kiszolgáltatottságnak és elhagyatottságnak ama metszéspontja, ahol a lélek egyedül képes önmagát végül is egészében és véglegesen Isten kezére adni.

Az első kereszt a gyermekkor keresztje. Félelemből és bizalomból ácsolták. A második kereszt a kamaszkoré. Egyik ágának fölismerés, másik ágának tévelygés a neve. A harmadik a felnőttkor keresztje, minden kereszt közül talán a legmeredekebb. Most kell beilleszkednünk a világba, s ugyanakkor megtanulnunk lemondani róla. Most kell leginkább ellenállni a föld vonzásának, a szeretet és igazság vér szerinti értelmezésének. Az utolsó kereszt az öregkoré. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük. Az egyik Jézusé. A másik a jobb, a harmadik a bal latoré. Jézus barátságába fogadja a jobb latort, de egyetlen ítélkező szava sem volt a bal latorhoz. Kihűlő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt - valamennyiünkért.

A kereszt az egyedül lehetséges haza jóhíre."

Csak egy délután

Ülj ide mellém, fogd meg a kezem,
Hagyd, hogy behunyva maradjon szemem.
Nem kérdezek, és most te se beszélj,
Hallgasd, ahogy a csend nekünk mesél.

A hétköznapiok kínjai után,
Legyen szép ünnep ez a délután.
Nem kell ígéret, nagy fogadkozás,
Csak ez a csendes, néma kézfogás.

Úgy menj el majd, hogy észre ne vegyem,
Milyen gyorsan múlt az én ünnepem.
Valóság volt? Lehet, álom csupán,
Hogy a miénk volt egy egész délután.

Jókai Mór

Baranyi Ferenc: Porvers

Akit egyszer porig aláztak:
porig kell azért lehajolni,
a méltósága-vesztett sorshoz
méltósága-vesztve igazodni.

Előtted ember ráng a porban?
Megértem, belerúgni könnyebb.
Még emberibb átlépni rajta
könnyed sikkjével a közönynek.

Mentséged is van, ha a lelked
bátortalan feddése rád vall?
másokért őrzött tisztaságod
nem szennyezheted más porával.

Ha lehajolsz, még orra bukhatsz,
és hát derekad roppanó is,
ápolt tüdődet is belepné
a talajmenti szilikózis,
hát nem hajolsz porig, ha porból
akármilyen: kincs, ócska holmi...

Pedig akit porig aláztak -
porig kell azért lehajolni.

"Szeretni akkor, amikor fáj, menni, amikor nem tudod merre vezet az út, odaállni ahol senki nem áll, megtenni, amit senki nem mer. Megálmodni és valóra váltani a lehetetlent, üvölni, sírni, teli torokból könnyekkel hangosan nevetni, térdre rogyani, felnézni az égre, hinni, amikor senki nem teszi már, ölelni, szeretni, elmondani, elindulni, meg nem állni, ha kell a tömeggel szembe menni, hinni, merni, bízni, küzdeni, néha csalódni, majd felállni, békét kötni, nem várni, hálát adni. Ebből áll. Ebből állunk. És ez így van jól. "

Todorovits Rea

Úgy viszlek...

Nem vagy sehol, csak szívem mélyén érzem,
 hogy lüktet a csend s a halkuló világ
úgy sóhajt érted mint kint az őszi erdőn
 a levele után rezzenő faág.

Nem vagy sehol, csak konok némaságom
 őriz, mint álmot, mint elvesztett csodát,
s mint nyarak tündöklő mosolyát az őszbe,
úgy viszlek magammal emlékként tovább.

Kormányos Sándor

Régvolt

Emlékszem még
a csendes búcsúzásra.

Utolsó közelséged
fájó illatára.

Emlékszem még;
akkor lettem árva.

Emlékszem még
a csendes búcsúzásra.

Elengedted a kezem,
semmit se szóltál.

Elfordított arccal
lassan továbbálltál.

Elengedted a kezem;
nem volt, aki vár.

Elengedted a kezem,
semmit se szóltál.

Hangod ma már másé;
hozzám nem való.

Mára már máshogyan
él bennem a szó.

Hangod ma már másé;
bennem rég fakó.

Hangod ma már másé;
hozzám nem való.

Eszembe jutsz néha;
mindent köszönök neked.

Elmosolyodom, ha
visszanézem a régi képeket.

Eszembe jutsz néha,
de mégis... ég veled!

Eszembe jutsz néha;
mindent köszönök neked.

Papp Ádám

Áldja meg az Isten

Áldja meg az Isten
az álmom,
Akadjon takaró,
ha fázom,
Az életem ne vegye
készpénznek,
Érezze azt, amit
én érzek,
Szeresse bennem is
a kételyt,
És ez legyen az, amit
elképzelt,
Bocsássa meg minden
vétkemet,
Ragasszon össze, ha
szétesek,

Szerelmünk lehessen
reményből,
Tegyen el parázst
a hevéből,
Szentelje meg, amit
meg lehet,
Szeressen mindig, ha
megszeret,
Ne húzzon mindenre
tegnapot,
Elég, hogy elmondta,
meghalok,
Suttogjon valamit
néhanap,
Kellenek nagyon a
végszavak.

GreCsó Krisztián

Ne félj^{*}

Én megtehetném és mégsem teszem,
csak tervezem, csak épphogy fölvetem,
játszom magammal, ennyi az egész,
siratni való inkább, mint merész.

Bár néha félek, hátha eltemet
a torkomig felömlő élvezet,
mi most csak fölkérődző förtelem,
mi lesz, ha egyszer mégis megteszem?

A házatok egy alvó éjszakán,
mi lenne, hogyha rátok gyújtánám?
hogyan pusztulj ott és vesszenek veled,
kiket szerettél! Együtt vesszetek.

Előbb örökre megnézném szobád,
elüldögélnék benn egy délutánt,
agyamba venném, ágyad merre van,
a képeket a fal mintáival,
a lépcsőt, mely az ajtóig vezet,
hogyan tudjam, mi lesz veled s ellened,
a tűzvész honnan támad és hova
szorít be majd a lázadó szoba?
Mert égni fogsz. Alant az udvaron
a tátott szájjal síró fájdalom

megnyílik érted, nyeldeklő torok.

Hiába tépsz föl ajtót, ablakot.

A túlsó járdán állok és falom:

gyapjat növeszt a füst a tűzfalon,
gyulladt csomóba gyúl és fölfakad,
vérző gubanc a szűk tető alatt!

Mi engem ölt, a forró gyötremelem,
most végig ömlik rajtad, mint a geny,ny,
sötét leszel, behorpadt néma seb,
akár az éj, s az arcom odalent.

Így kellene. De nem lesz semmi sem.

A poklokban is meglazult hitem.

Vigasztalást a játék sem szerez,
az éjszakának legmélyebbje ez.

Hogy átkozódtam? Vedd, minek veszed.

Nem érdekel, nem is szerettelek.

Aludj nyugodtan, igyál és egyél,
s ha értenéd is átkaim, – ne félj.

Pilinszky János

„Rossz voltam, s te azt mondtad, jó vagyok.
Csúf, de te gyönyörűnek találtál.
Végig hallgattad mindig, amit mondtam.
Halandóból így lettem halhatatlan.”

Pilinszky

Ők ma gyerekek

Ha ma kihagyod az esti mesét, holnap már lehet,
hogy nem is kéri a lányod vagy a fiad.

Ha ma nem ülsz oda vele a társasjáték mellé,
előfordulhat, hogy a jövő héten már késő lesz.

Ők ma gyerekek, s nem pótolhatod
az önfeledt legózást, babázást úgy öt év múlva,
amikor már kevésbé szorítanak
megélhetési gondok, amikor már
nem kell új szőnyeg, vagy függöny az ablakra.

Ha most kihagyod az együttlét meghitt perceit,
évek múltán talán már

a meghitt beszélgetéseket sem igénylik.

Ha most nem sétálsz velük kézen fogva,
akkor pár év múlva végleg elengedik a kezéd,
és a kapaszkodó nélkül elsodródhatnak.

Visszahozhatatlanok és megismételhetetlenek
a gyermekkor napjai, hetei, hónapjai.

Téglák ezek, amelyekből és amelyekre
a felnőtt élet felépül.

Ha sok téglá hiányzik, labilis lesz az építmény.

Janikovszky Éva

A kölnis üveg útja

Volt egyszer egy kölnisüveg,
hát az bizony körbejárt.
Meglocsolta Anyukámat,
azután a Nagymamát!

Aztán jött a szomszéd kislány,
vagyis ő következett,
s kihagyni az anyukáját,
bizony, azt sem lehetett!

Aztán jártam házról, házra,
sok házból állt a falu.
Sok szép verset megtanultam,
ne legyek egyoldalú.

Kinek ezt mondtam el szépen,
s volt, akinek másikat,
megpróbáltam kitalálni,
melyik tetszik, rá mi hat?

Volt olyan ki vidámabb lett,
s könnybe lábadt a szeme,
s csokival, hímes tojással
rakta tarisznyám tele!

Aranyosi Ervin

Facsiga

Gazdag ám Facsiga,
van neki kocsija,
kocsihoz csacsija,
bakra ül Facsiga,
mögötte a fia,
rákiált Facsiga
az okos csacsira,
ennyit csak, hogy: Gyia!
s máris fut csacsija,
röpül a kocsija –
egész nap kocsizik
Facsiga s a fia!

Zelk Zoltán

HIMNUSZ

Isten, áldd meg a magyart
Jó kedvvel, bőséggel,
Nyújts feléje védő kart,
Ha küzd ellenséggel;
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Megbünhődte már e nép
A multat s jövőndőt!

Őseinket felhozád
Kárpát szent bércére,
Általad nyert szép hazát
Bendegúznak vére.
S merre zúgnak habjai
Tiszának, Dunának,
Árpád hős magzatjai
Felvirágoznak.

Értünk Kunság mezein
Ért kalászt lengettél,
Tokaj szőlővesszein
Nektárt csepegtettél.
Zászlónk gyakran plántálád
Vad török sáncára,
S nyögte Mátyás bús hadát
Bécsnek büszke vára.

Hajh, de bűneink miatt
Gyúlt harag kebledben,
S elsújtád villámidat
Dörgő fellegedben,
Most rabló mongol nyilát
Zúgattad felettünk,
Majd töröktől rabigát
Vállainkra vettünk.

Hányszor zengett ajkain
Ozman vad népének
Vert hadunk csonthalmain
Győzedelmi ének!
Hányszor támadt tenfiad
Szép hazám kebledre,
S lettél magzatod miatt
Magzatod hamvvedre!

Bújt az üldözött s felé
Kard nyúl barlangjában,
Szerte nézett s nem lelé
Honját a hazában,
Bércre hág és völgybe száll,
Bú s kétség mellette,
Vérözön lábainál,
S lángtenger fölette.

Vár állott, most kőhalom,
Kedv s öröm röpkedtek,
Halálhörgés, siralom
Zajlik már helyettek.
S ah, szabadság nem virúl
A holtnak véréből,
Kínzó rabság könnye hull
Árvánk hó szeméből!

Szánd meg Isten a magyart
Kit vészek hányának,
Nyújts feléje védő kart
Tengerén kínjának.
Bal sors akit régen tép,
Hozz rá víg esztendőt,
Meggöndözte már e nép
A multat s jövőndőt!

Cseke, 1823. január 22.

Kölcsey Ferenc

SZÓZAT

Hazádnak rendületlenül
Légy híve, oh magyar;
Bölcsőd az s majdan sírod is,
Mely ápol s eltakar.

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze;
Itt élned, halnod kell.

Ez a föld, melyen annyiszor
Apáid vére folyt;
Ez, melyhez minden szent nevet
Egy ezredév csatolt.

Itt küzdtenek honért a hős
Árpádnak hadai;
Itt törtek össze rabigát
Hunyadnak karjai.

Szabadság! itten hordozák
Véres zászlóidat,
S elhulltanak legjobbjaink
A hosszú harc alatt.

És annyi balszerencse közt,
Oly sok vizsály után,
Megfogyva bár, de törve nem,
Él nemzet e hazán.

S népek hazája, nagy világ!
Hozzád bátran kiált:
"Egy ezredévi szenvedés
Kér éltet vagy halált!"

Az nem lehet hogy annyi szív
Hiában onta vért,
S keservben annyi hű kebel
Szakadt meg a honért.

Az nem lehet, hogy ész, erő,
És oly szent akarat
Hiába sorvadozzanak
Egy átoksúly alatt.

Még jőni kell, még jőni fog
Egy jobb kor, mely után
Buzgó imádság epedez
Százvezrek ajakán.

Vagy jőni fog, ha jőni kell,
A nagyszerű halál,
Hol a temetkezés fölött
Egy ország vérben áll.

S a sírt, hol nemzet sűlyed el,
Népek veszik körül,
S az ember millióinak
Szemében gyászköny ül.

Légy híve rendületlenül
Hazádnak, oh magyar:
Ez éltetőd, s ha elbukál,
Hantjával ez takar.

A nagy világon e kívül
Nincsen számodra hely;
Áldjon vagy verjen sors keze:
Itt élned, halnod kell.

1836

Vörösmarty Mihály

A BUJDOSÓ

Dal

Párjavesztett gilicének szíve fáj,
Fülemile panaszától zeng a táj;
Ne szomorkodj fülemile, gerlice:
A te bajod az enyémhez semmise.

Égi madár hegyen-völgyön megszállhat,
Társa helyen társra megint találhat:
Jaj, de nekem nincs se hazám, se párom,
A világot egyes-egyedül járom.

Messzi honom tája körül jaj be kék...
Azt se tudom, hegy-e az ott vagy az ég;
Azt se tudom, eljutok-é oda még:
Vagy sose lesz egyéb hazám, mint az ég!

1857

Arany János

Menni kellene házról, házra

Nem így kellene hűvös, árnyas
szobából, kényelmes íróasztal
mellől szólani hozzátok, jól tudom.
Menni kellene házról, házra, városról városra,
mint izzadt, fáradt, fanatikus csavargócsak.
Csak két égő szememet, szakadozott ruhámat,
porlepett bocskoromat hívni bizonyságul
a szeretet nagy igazsága mellé.
És rekedt hangon, félig síva,
kiabálni minden ablak alatt:
Szakadt lelket foltozni, foltozni!
tört szíveket drótozni, drótozni!

Dsida Jenő

AJÁNDÉK

A szívem hoztam el, csinálj vele
Amit akarsz. És nem tudok mást tenni
És nem fáj nékem semmi, semmi, semmi,
Csak a karom, mert nem öleltelek.

Oly fényes az még, mint uj lakkcipő
És lábad biggyedt vonalára szabták.
De ruganyos, mint fürge gummilabdák
És mint a spongya, mely tengerbe nő.

Két fájó karral nyújtom mostan néked
És fáradt, barna szóval arra kérlek
- Ha eltiporsz is füvet, harmatost -

Ha elszakadt a lakktopánka egyszer
S ki megfoltozza, nem terem oly Mester:
Az uccasárba akkor se taposd.

József Attila

1921

Tavaszcímzés

A déli szélben lehunyom szemem
És gyöngyvirágok szagát érzem.

Az esti égen violás a szín
És kikeletben járnak álmaim.

A hó alól már dobban boldogan
A föld nagy szíve s csöndesen fogad
A csíra, melyből új élet terem
S bimbók bomolnak majd szűz réteken.

Az örök nap még bágyadtan ragyog,
De tavaszosok már a csillagok
S az éjszakában zizzenő neszek,
Egy új világ susogja már: lesznek!

A földre fekszem, hallgatom szívét,
Az égre nézek, kémlelem színét,
Ég, föld között angyali üzenet
Hirdeti a jövendő életet.

Mert boldog ige ez és szent igaz
És örök törvény és áldott vigasz,
Hogy győz az élet, duzzad és dagad
S elönti mind az ócska gátakat!

Juhász Gyula

" elárulok önöknek egy titkot:

Bújjanak csak közelebb.

Verseket nem azért írunk és olvasunk, mert az menő. Azért írunk és olvasunk verseket, mert mindannyian az emberi fajhoz tartozunk. Az emberi faj pedig tele van szenvedéllyel. Az orvostudomány, a jog, a közgazdaság...ezek mind nemes dolgok, kellenek a létfenntartáshoz. De a költészet, a szépség, a romantika, a szerelem ...ezek azok, amiért érdemes élni."

Mit súgnak a titkok?...

Mit súgnak a titkok?
Összefutni itt-ott.
Nézni egymást szótlan,
elmerülni a csókban.
Simogatni a vállat,
érezni, ha fáradt.
Ölelni minduntalan
vigasztalni, ha boldogtalan.
Csendben állni vele
figyelni mit mond a szeme.
Vallani mindent, mi volt
becsülni, amit szólt.
Mit súgnak a titkok?
A szerelme mindent
megváltoztatott

Papp Ádám

Szeretni

Szeretni ezt az életet,
az egyetlen a végest,
Szeretni még ha bánt is,
ha mostohánk is néhanap,
de kék az ég, és süt a nap,
van benne boldogság is.

E szép és szörnyű kor során
csodákat tesz a tudomány
a titkok titka tárul,
a tudás fája lombosul,
de atom felhő tornyosul:
mérges gyümölcs a fárul.

Nem ölni, vért nem ontani,
a tüzeket eloltani,
s nem gyújtani, hogy égjen
ország és város, hol a nép
gyöngé megvédi életét
s hogy békességben éljen.

Még harcok dúlnak lángban ég
a megbolygatott messzeség,
madár se leli fészékét
futnak az erdő vadjai,
csak borzalomról..hallani:
Világ teremts már békét!

Fogyó hold már az életem,
de dolgom még töméntelen,
még tenni, adni vágyom...
Csak lenne még erőm elég,
zengni a béke énekét...
e felbolydult világon!

Csak élni, élni emberek!
Időnk oly gyorsan el pereg,
egy perc csupán az élet...
de ez a perc lehet csodás
teremtő munka, alkotás
amely megőriz téged!

Ha tudsz egy verset,
máris van egy barátod.

Valaki, akinek a
szavait úgy mondhatod
tovább, mintha a
te szavaid lennének.
Messze él tőled, vagy
már nem is él, mégis
benned, a hangodban
él tovább.

Lackfi János

Hiányzó érintés

Elalvás előtt, ha lehunyom a szemem,
Kezem arcodat keresné, de nem lelem.
ujjaim súrolják bőröm peremét,
Mintha itt lennél, s érezném tested melegét.

De kezem nem találja puha arcodat, csak a sajátom,
S hogy ennek így kell lennie, egyszerűen útálom.
Kell az érintésed, mely nyugtató és meleg,
Szívem minden percében akarja, hogy itt legyél velem.

Csak várnom kell, hogy a pillanat elérkezzen,
Hogy ne legyen félelem apró kis szívemben,
Hogy tudjam, hogy itt vagy, és szeretlek,
Hogy éjszakába rohanjunk, közösen elveszve.

Stelluus

„Nézz az égre ma este.
Minden csillagnak megvan a oka.
Egy ok a ragyogásra,
egy olyan ok, mint az enyém.
És darabokra hullok.”

Lil Peep

Szabadon él

Összedőlt a ház
A téglákat széthordták régen
Csak a csillárból maradt meg
Néhány kis üvegszilánk

A napfény belelép
Látszik, hogy régen volt vendég
Nem tudja, hogy erre már
Mezítláb csak az jár aki annyira bolond
Hogy elhiszi hogy szabadon él

És bármerre léphet
Attól se fél
Hogy múlik az élet

Álmában elrepült
Reggelre börtönben ébredt
Csak pihenni szeretett volna még
Egy-két órát

De megszökni csak úgy
Csak úgy lehet, ha eltemetsz mindent
A helyedre lefekszel, örökre elalszol
S azt álmodod újra és újra hogy szabadon élsz

És bármerre léphetsz
Attól se félsz
Hogy múlik az élet

Bármerre léphetsz
Attól se félsz
Hogy múlik az élet

Szabadon élsz
Bármerre léphetsz
Attól se félj
Hogy múlik az élet

Bármerre léphetsz
Akkor se sírj
Ha elmúlt az élet

Lázár Tesók

A magyar költészet napját Magyarországon 1964 óta József Attila születésnapján, azaz április 11-én ünnepeljük (nem tévesztendő össze a Költészet világnapjával, ami március 21-ére esik). Érdekesség, hogy bár a költészet napját József Attila születéséhez kötjük, április 11-én született Márai Sándor is, 1900-ban.

Nem 1964-ben volt az első költészet napja, már 1956-ban is ünnepelték, csak akkor még júniusban, a könyvhéten tartották meg, majd a Magyar Írók Szövetsége javaslatára tették át József Attila születésnapjára. Az irodalom ünneplését egyébként szovjet mintára vezették be Magyarországon, és az elején kifejezetten a munkásmozgalmi lírára koncentráltak ezen a napon, ám később szerencsére ezt maguk mögött hagyták. Kevés olyan ünnep keletkezett a Kádár-korszakban, amit megtartottunk a rendszerváltás után is, a magyar költészet napja az egyik ilyen.

A magyar költészet napja nemcsak az irodalomkedvelő közönséghez szól, hanem mindannyiunkhoz, akik magyar nyelven beszélünk, hiszen a költészet, az irodalom a magyar nyelv művelése, ami összeköti a nemzetünket, így a magyar nyelv különlegességét, gazdagságát is ünnepeljük ezen a napon. Tisztelgés ez a nap a régi nagy költők és írók előtt, és azok előtt is, akik most alkotnak és nemesítik tovább az anyanyelvünket.

Márai Sándor-idézetek kapcsolatokról, életről

Az élethez nemcsak virtus kell (...) és okosság, hanem türelem és jámbor szándék is (...), egyfajta mosolyogva csodálkozó beletörődés, mely nélkül nincs összhang a szívekben.

A végén nem számít semmit a világ. Csak az számít, ami a szívünkben marad.

Az ember nem tud mindent szavakkal, de mindent tud a szívével.

A szerelem olyan, mint a villamosság: csak bizonyos légköri feltételek mellett jelentkezik.

A szeretet végtelen és tud várni.

Most minden nagyon fáj még. Majd jön az élet, és csodálatosan eligazít mindent, amiről azt hiszed, hogy elviselhetetlen.

A szerelem (...) nemcsak az ágy, s ami és aki az ággyal összetartozik, hanem a keresés, a várakozás, a reménykedés pillanatai, melyek egymás felé taszítanak két embert.

A bűn nemcsak az, amit megteszünk. Bűn az is, amit szeretnénk, de nem vagyunk elég erősek.

Az élethez türelem kell. De a csodához bátorság kell. Az egyszerű, a csendes csoda, mikor valaki elég bátor ahhoz, hogy az életben türelmes legyen. De ez nagyon nehéz.

Semmit nem bánok, ami történt, és csak azzal szemben van „bűntudatom”, amit elmulasztottam.

Ajándék

És mégis, ma van, így van,
örökké mennyit ad az élet!
Csendesen szomszédos, két
kérdés, reggelt és délutánt,
az alkonyt és egy csillagot,
egy fák fültt illatát,
egy folyó zöld hullámot,
egy emberi szempár visszatérést,
egy magányt és egy lármát!
Mennyit ad,
bármilyen gazdag vagyok, minden napszakban,
minden pillanatban!
Ajándék ez,
csodálatos ajándék.
A földig hajolok,
úgy köszönöm meg.

Márai Sándor